
Bertók László

MAGÁVAL RÁNT ÉS ELEJT, AMI FOG

Kerek csipesz az égen, kiakadt,
messze csapódik szememből a nap.

Magával ránt és elejt, ami fog,
volt, nincs, nehézkedem, tehát vagyok.

Megmenekülhetek, ha azt hiszem,
de mint a szárny, kifeszül a kezem.

Mint a madár, lüktetek, röpülök,
csak nincsen toll az ujjaim között.

Fehér vásznakat szikráztat a kék,
a nézőpont a lényeg, nem a kép.

Ha megszólalna Hamlet, hogy de hát,
most föltámaszthatná Opheliát.

Ha hahotázni kezdenék, ahogy,
elkaphatnám hátulról a napot.

Ha... csak akarat kérdése... haha...
Mi az, hogy nincs a királyon ruha?

Mért a le-föl szél egyazon lyukon?
Mért csak akkor koppanok, ha tudom?

Mért a sötét, ha mindenképp kisüt?
Ki az, aki ha üt, csak visszaüt?

Hol a lélegzet tetején a fény?
Mi ürül ki, ha tele az edény?

Mért, hogy különbnek képzele magát,
ha egy kötélén szárad a világ?

Mért az ijedtség, az erőlködés,
ha magától működik az egész?